

(กสม. แถลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ ครั้งที่ 5/2569)

**กสม. เพิกการดำเนินคดีตากใบที่ล่าช้าจนหมดอายุความ เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน
แนะแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาให้คดีร้ายแรงที่เจ้าหน้าที่รัฐกระทำผิดไม่มีวันสิ้นอายุความ
- ตรวจสอบกรณีโรงเรียนสังกัด กทม. บังคับให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมยลาออก
ชี้เป็นการลงโทษเกินกฎหมายบัญญัติ ย้ำความรับผิดชอบในการจัดการศึกษา**

วันศุกร์ที่ 6 กุมภาพันธ์ 2569 เวลา 10.30 น. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) โดยนายวสันต์ ภัยหลีกลี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และนายภาณุวัฒน์ ทองสุข รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แถลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ ครั้งที่ 5/2569 โดยมีวาระสำคัญดังนี้

1. กสม. เพิกการดำเนินคดีสลายการชุมนุมที่ตากใบล่าช้าจนหมดอายุความ เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน แนะแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาให้คดีร้ายแรงที่เจ้าหน้าที่รัฐกระทำผิดไม่มีวันสิ้นอายุความ

นายวสันต์ ภัยหลีกลี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เปิดเผยว่า ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้หยิบยกรณการดำเนินคดีสลายการชุมนุมที่หน้าสถานีตำรวจภูธรตากใบ (สภ.ตากใบ) เมื่อปี 2547 ล่าช้า จนทำให้คดีขาดอายุความไปเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2567 และไม่อาจดำเนินคดีตามกฎหมายได้ขึ้นตรวจสอบ เนื่องจากเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมีผลกระทบต่อสิทธิในกระบวนการยุติธรรมของผู้เสียหาย และอาจเป็นการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน นั้น

กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2569 ได้พิจารณารายงานผลการตรวจสอบกรณีดังกล่าว ขอให้จริงจากการตรวจสอบรับฟังได้ว่า การดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของผู้ชุมนุม 78 คน ระหว่างการย้ายตัวจาก สภ.ตากใบ จังหวัดนราธิวาสไปยังค่ายอิงคยุทธบริหาร อำเภอนongจิก จังหวัดปัตตานี ในปี 2547 เป็นสำนวนการชันสูตรพลิกศพในคดีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานหรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติตามหน้าที่ มีการจัดทำสำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการชันสูตรพลิกศพ 2 สำนวนด้วยกันคือ สำนวนการชันสูตรพลิกศพปี 2547 และสำนวนปี 2567 โดยสำนวนชันสูตรพลิกศพในปี 2547 พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหนองจิก (สภ.หนองจิก) สอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานมีความเห็นเสนอพนักงานอัยการ พนักงานอัยการไม่มีคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม และพนักงานสอบสวนไม่ได้ตั้งสำนวนคดีอาญากล่าวหาผู้ใด กระทั่งปี 2552 ศาลจังหวัดสงขลา ใต้สวนการตายและมีคำสั่งระบุเหตุและพฤติการณ์ที่ตาย คือ ขาดอากาศหายใจในระหว่างอยู่ในการควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติตามหน้าที่ แต่ไม่ได้ระบุว่าการตายนั้นเป็นการกระทำของบุคคลใด พนักงานสอบสวน สภ.หนองจิก จึงมีความเห็นว่าคดีไม่ได้เกิดจากความผิดอาญา จึงส่งสำนวนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 156 เป็นเหตุให้คดียุติไป

กสม. พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้สำนวนคดีชั้นอุทธรณ์ในปี 2547 จะยุติลงเนื่องจากพนักงานสอบสวนอ้างเหตุที่ศาลมีคำสั่งไต่สวนการตายโดยไม่ได้รับผู้กระทำ แต่ข้อเท็จจริงเป็นที่แน่ชัดว่า การตายเกิดขึ้นในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าพนักงานที่อ้างว่าปฏิบัติหน้าที่ อีกทั้งคำสั่งไต่สวนการตายระบุว่า การตายอยู่ในการควบคุมของเจ้าพนักงาน จึงยังต้องถือว่าคดีนี้เป็นคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานสอบสวนต้องดำเนินการในลักษณะของสำนวนคดีอาญา กล่าวคือ ต้องนำคำสั่งไต่สวนการตายของศาลดังกล่าวไปประกอบการจัดทำสำนวนคดีอาญาเพื่อสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดต่อไป แม้พนักงานสอบสวนจะรวบรวมพยานหลักฐานแล้วยังไม่สามารถกล่าวหาผู้ใดได้ ก็ต้องจัดทำสำนวนคดีอาญาที่ไม่ปรากฏผู้กระทำผิด รวบรวมพยานหลักฐานและเสนอความเห็นพร้อมสำนวนคดีไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาจนกว่าจะได้ตัวผู้กระทำผิด เพื่อให้พนักงานอัยการใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าควรเก็บสำนวนไว้ชั่วคราวหรือจะสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมต่อไป การกระทำของพนักงานสอบสวน สก.หนองจิกในขณะนั้นที่ใช้ดุลพินิจส่งสำนวนไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งการยุติคดี โดยไม่มีการทำสำนวนคดีอาญา ทำให้การสอบสวนนี้ไม่ได้ผ่านกระบวนการตรวจสอบถ่วงดุลโดยอัยการสูงสุด จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการอำนวยความสะดวกยุติธรรม

ต่อมาในปี 2567 กลุ่มญาติผู้เสียหายติดตามทวงถามความคืบหน้าในคดี พร้อมกับร่วมกันเป็นโจทก์ยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์สลายการชุมนุมที่หน้าสถานีตำรวจนครบาลปทุมธานีต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เป็นคดีอาญาอีกคดีหนึ่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ตร.) จึงตั้งคณะพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกรณีการเสียชีวิตของผู้ชุมนุม 78 ราย โดยกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีเป็นข้อมูลเดียวกันกับคดีที่ทำการสอบสวนเมื่อปี 2547 โดยมี สก.หนองจิก เป็นผู้รับผิดชอบ แม้คณะพนักงานสอบสวนจะมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องแต่เมื่อสำนวนไปถึงอัยการสูงสุด อัยการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมและมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และขอศาลอนุมัติหมายจับในเวลาต่อมา โดย ตร. สั่งการให้หน่วยงานรับผิดชอบติดตามตัวผู้ต้องหาทั้งสองคดีควบคู่กันไปแต่ไม่สามารถจับกุมผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการได้ภายในอายุความ จนกระทั่งอายุความของคดีสิ้นสุดลงในวันที่ 25 ตุลาคม 2567

กสม. เห็นว่าการตายในระหว่างการควบคุมของเจ้าพนักงานที่อ้างว่าปฏิบัติหน้าที่ เป็นการตายในกรณีพิเศษ ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 150 กำหนดผู้เกี่ยวข้องในการชันสูตรพลิกศพและการสอบสวนคดีแตกต่างจากการตายผิดธรรมชาติโดยทั่วไป และเนื่องจากผู้ตายอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐ รัฐจึงมีหน้าที่ที่ต้องพิสูจน์สาเหตุการตายอย่างโปร่งใสโดยกฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ 4 ฝ่าย ร่วมชันสูตรพลิกศพ ให้พนักงานอัยการร่วมกับพนักงานสอบสวนทำสำนวนชันสูตรพลิกศพและให้ศาลไต่สวนการตายอย่างละเอียด เพื่อให้ภาคส่วนต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมสามารถตรวจสอบถ่วงดุลระหว่างกัน นอกจากนี้ ในการไต่สวนการตาย แม้ศาลมีคำสั่งไต่สวนการตายแล้วแต่ไม่ได้ชี้ว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดก็ไม่ได้ยกเลิกหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการสอบสวนคดีอาญาเพิ่มเติม หากมีพยานหลักฐานบ่งชี้ว่าการตายอาจเกิดจากการกระทำผิดหรือการละเลยการกระทำของเจ้าหน้าที่

ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนไม่ตั้งสำนวนคดีอาญา ทั้งที่มีพยานหลักฐานแน่ชัดว่า การตายเกิดในระหว่างการควบคุมของเจ้าหน้าที่ แต่กลับใช้ดุลพินิจส่งคดีไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา ทำให้คดีการเสียชีวิตของผู้ชุมนุม 78 คน ในปี 2547 ไม่ได้รับการสอบสวนคดีอาญาอย่างเข้มข้นรอบด้านตามเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 150 อีกทั้งรายละเอียดการรวบรวมพยานหลักฐาน และการสอบปากคำพยานตามคำสั่งของอัยการสูงสุด ควรอยู่ในวิสัยที่พนักงานสอบสวนจะดำเนินการได้อย่างละเอียดครบถ้วนไปตั้งแต่ปี 2547 หรือหลังศาลมีคำสั่งได้ส่วนการตายในปี 2552 แต่กลับไม่ได้มีการดำเนินการครบถ้วนเพียงพอ จนกระทั่งต้องมีการสั่งดำเนินคดีใหม่ในปี 2567 ในช่วงที่คดีใกล้หมดอายุความ เป็นเหตุให้การดำเนินคดีการเสียชีวิตของประชาชนในเหตุการณ์สลายการชุมนุมที่หน้า สก.ตากใบ ตั้งแต่ปี 2547 - 2567 หรือในห้วงเวลา 20 ปี ไม่สามารถนำผู้เกี่ยวข้องมาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมได้ภายในกำหนดอายุความ ไม่มีกระบวนการค้นหาความจริงที่เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย ส่งผลกระทบต่อผู้เสียหาย ครอบครัว และไม่สอดคล้องกับหลักการอำนวยความยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญที่วางหลักการให้รัฐพึงจัดระบบการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และให้ประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยสะดวก รวดเร็ว ดังนั้น การดำเนินคดีสลายการชุมนุมที่ตากใบ เมื่อปี 2547 ที่ล่าช้า จึงเป็นการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ด้วยเหตุผลข้างต้น กสม. จึงมีมติให้มีข้อเสนอแนะในการป้องกันหรือแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชนไปยังคณะรัฐมนตรี (ครม.) โดยให้แต่งตั้งคณะกรรมการที่เป็นอิสระ เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีตากใบ พร้อมกำหนดมาตรการทางกฎหมายหรือแนวทางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เพื่อป้องกันมิให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนในลักษณะเช่นนี้อีก และให้เปิดเผยผลดำเนินการต่อสาธารณชนโดยเร็ว

และให้กำหนดมาตรการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ตากใบในรูปแบบอื่นเพิ่มเติม เช่น การพัฒนาคุณภาพชีวิต การให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ การฟื้นฟูสภาพจิตใจ เพื่อให้เกิดความเหมาะสม และได้สัดส่วนกับความเสียหายจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรง โดยต้องมีหน่วยงานรับผิดชอบที่เหมาะสม รวมทั้งกำหนดแผนและระยะเวลาการดำเนินการที่ชัดเจน ทั้งนี้ ให้มอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดให้มีกลไกบันทึกประวัติศาสตร์เหตุการณ์ตากใบ โดยให้ผู้ได้รับบาดเจ็บ ครอบครัวผู้เสียหาย และผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ มีส่วนร่วมในการให้ข้อเท็จจริงและประสบการณ์จากเหตุการณ์อย่างครบถ้วนรอบด้านด้วย

นอกจากนี้ กสม. ยังมีข้อเสนอแนะในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ให้ ครม. มอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับอายุความ โดยให้อายุความในคดีอาญาซึ่งมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง เช่น คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุกลลสูญหาย คดีความผิดต่อชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญาที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด เมื่อศาลรับฟ้องหรืออัยการมีคำสั่งฟ้องแล้ว ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ หรือไม่มีอายุความดังเช่นคดีทุจริต ทั้งนี้ เพื่อรับประกันว่าจะไม่เกิดกรณีที่ไม่สามารถนำตัวผู้ถูกกล่าวหาไปดำเนินคดีจนขาดอายุความเช่นนี้อีก

2. กสม. ตรวจสอบกรณีโรงเรียนสังกัด กทม. บังคับให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมยลาออก ชี้เป็นการลงโทษเกินกฎหมายบัญญัติ ย้ำความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้เรียน

นายภาณุวัฒน์ ทองสุข รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเปิดเผยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนเมื่อเดือนสิงหาคม 2568 ระบุว่า โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครแห่งหนึ่ง (ผู้ถูกร้อง) ลงโทษเด็กหญิง ก. (นามสมมติ) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการบังคับให้ออกจากโรงเรียน โดยย้ายโรงเรียนหรือให้ลาออก เนื่องจากมีพฤติกรรมลักขโมย จึงขอให้ตรวจสอบ

ในเบื้องต้น กสม. พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อคุ้มครองสิทธิเด็กอันเกี่ยวเนื่องกับสิทธิทางการศึกษา ในระหว่างการตรวจสอบ จึงได้ประสานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กหญิง ก. ได้รับการศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษาภาคบังคับ โดยเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2568 โรงเรียนได้รับเด็กหญิง ก. กลับเข้าเรียนในรูปแบบการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น ผ่านเอกสาร หนังสือเรียน และการเข้าสอบวัดผลตามที่กำหนด เพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาภาคบังคับพร้อมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ทั้งนี้ เป็นไปตามความประสงค์ของเด็กหญิง ก. ขณะเดียวกันโรงเรียนผู้ถูกร้องได้ประสานส่งต่อเด็กหญิง ก. ให้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ 61 สังกัด ทัพนารมย์ สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ดูแลด้านการรักษา บำบัด และฟื้นฟูพฤติกรรม เพื่อส่งเสริมการปรับตัวและการอยู่ร่วมกับสังคมอย่างเหมาะสม

ในการตรวจสอบ กสม. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย หลักกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 บัญญัติให้การปฏิบัติต่อเด็กในทุกกรณีต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ขณะที่ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดว่าการลงโทษนักเรียนที่กระทำความผิดเพื่อการอบรมสั่งสอน มี 4 สถาน ได้แก่ ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน ตัดคะแนนความประพฤติ และทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยต้องไม่ใช้ความรุนแรง การกลั่นแกล้ง หรือการลงโทษด้วยอารมณ์ และต้องคำนึงถึงอายุของนักเรียนและความร้ายแรงของพฤติกรรมเป็นสำคัญ โดยยึดประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นหลักในการดำเนินการทุกประการ

ข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2568 เด็กหญิง ก. มีพฤติกรรมลักขโมยขนมภายในสหกรณ์ของโรงเรียน โรงเรียนจึงได้ประสานผู้ปกครองเพื่อหาหรือแนวทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และสะท้อนความกังวลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำ ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกและความปลอดภัยทางทรัพย์สินของนักเรียนคนอื่น จึงได้เสนอแนวทางการศึกษาทางเลือกที่เหมาะสม โดยได้แนะนำการย้ายสถานศึกษา หรือการศึกษานอกระบบตามความเหมาะสม แต่ผู้ปกครองได้ขอโอกาสให้นักเรียนกลับเข้าเรียน โดยเสนอเงินประกันความเสียหายหากเกิดกรณีลักขโมยอีกเป็นเงิน 5,000 บาท อย่างไรก็ตาม โรงเรียนพิจารณาแล้วเห็นว่า นอกจากประเด็นความเสียหายทางทรัพย์สิน ยังต้องคำนึงถึงผลกระทบด้านจิตใจ และความรู้สึกของนักเรียนโดยรวมเป็นสำคัญ จึงยังคงยืนยันแนวทางการศึกษาทางเลือกดังกล่าว

กสม. พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้การกระทำของเด็กหญิง ก. เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยนักเรียน แต่โรงเรียนก็สามารถลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดได้ 4 สถาน ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนฯ เท่านั้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องลงโทษด้วยการบังคับให้ออกจากโรงเรียน โดยให้ผู้ปกครองย้ายโรงเรียนให้เด็กหญิง ก. หรือให้ลาออก จึงเป็นการลงโทษที่ไม่ได้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าว และเป็นการปฏิเสธหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาตามหลักการและแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และยังเป็นการผลักภาระหน้าที่และความรับผิดชอบในการปรับเปลี่ยนความประพฤติของเด็กหญิง ก. ไปให้โรงเรียนอื่น ทั้งที่ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนกำหนดให้ผู้ถูกร้องสามารถส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไปยังผู้เชี่ยวชาญภายนอก หากผู้ถูกร้องเห็นว่าเกินศักยภาพที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรม จึงรับฟังได้ว่า การดำเนินการของโรงเรียนผู้ถูกร้องทำให้เด็กหญิง ก. หลุดจากระบบการศึกษาโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก เป็นการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน อย่างไรก็ตาม ในชั้นประธานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โรงเรียนได้รับเด็กหญิง ก. กลับเข้าเรียนแล้วภายใต้รูปแบบการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น จึงเป็นกรณีตามมาตรา 39 (5) ประกอบมาตรา 39 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2560 ซึ่งบัญญัติให้ กสม. สั่งยุติเรื่อง หากเป็นเรื่องที่มีการแก้ไขปัญหอย่างเหมาะสมแล้ว

อย่างไรก็ดี กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2569 ได้มีมติให้มีข้อเสนอแนะในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนไปยังโรงเรียนผู้ถูกร้องให้ทำความเข้าใจกับครูและบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และปฏิบัติตามคู่มือการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อคุ้มครองเด็ก โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครอย่างเคร่งครัด

นอกจากนี้ ให้สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร สื่อสารทำความเข้าใจกับโรงเรียนในสังกัดเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนฯ และกำชับให้ปฏิบัติตามคู่มือการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อคุ้มครองเด็ก โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครอย่างเคร่งครัดด้วย

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

6 กุมภาพันธ์ 2569